

вземе своитѣ естествени форми въ душата на роба. Слѣдъ день-два, най-много три, момитѣ подхващатъ по седѣнки и тлаки елегията, пѣсенята, въ която се величае героя, овѣнчанъ съ босилекъ и горски здравецъ. Тѣй възникватъ образитѣ на всички хайдутѣ, тръгнали по планини да биятъ народенъ врагъ за оскърбена честь, за отнето право. Съ една дума — всички условия сѣществуваха, съвпаднали бѣха една съ друга безчисленъ брой случки, за да работятъ широко въображението и чувствата, съпжтсвувани отъ словоохотливостята. И, както казахме, охотата къмъ думитѣ на 25. бѣше голѣма, тя ставаше баснословна: всички говорѣли, всички шушукали, — всичко въ Калоферъ се прѣобърнало на слухъ и уста. Но тѣзи уста занѣмѣли отъ едно ново „събитие“, за да се разтворятъ наскоро за нови безконечни приказки.

Било на третия день отъ станалото чудо въ Виллемската пещеря, сир. въ скромното даскалско жилище на долния махала, когато къмъ десетъ часа сутринята въ църквата Свети Атанасъ попъ Пенко Карловченинътъ, прочутъ по своята разсѣяностъ и приятелство съ Бахуса, мѣмрялъ послѣдната кантата надъ новокръстения „Христо“. Тоя, види се, за да скъса веднага слѣдъ рождението си съ бога и чорбаджията, писналь тѣй силно въ чорлавитѣ рѣцѣ на божия човѣкъ, щото всички присѣтствующи си плюнали въ пазухитѣ и онѣмѣли. Самъ попъ Пенко, който приличаль повече на дяволъ, отколкото на човѣкъ, изплашенъ, изтървалъ протесирающия „Христо“ въ овчата „купель“, водата отъ която плиснала по мазното лице на хаджи Гендо.

Това било доволно много, за да се разтвори калоферската уста и отново да продължи своитѣ разкази: тѣ стигнали до крайнитѣ прѣдѣли на възможнитѣ прѣдположения, а велемждритѣ астролози еднотумно свършили своя генераленъ съвѣтъ съ рѣчята: „това нѣма да бѣде на добро“.